

Publicerad 2009-01-07 17:47 av Jan Linderöth

ett slags öppet brev till mig själv.

DE E DU Å JA ALFRED!

Det kanske beror på vintern, jag vet inte så noga. Men åter igen ser dig under de vita påslakanet med stora röda hjärtan. Du ligger i ett ganska solkigt nattlinne med Nasse och Nalle Puh broderat på bröstet. Du har magrat och din hand känns slapp men varm. Du ler lite i sömnen.

Jag hör ljuden i rummet. Det stilla tickandet från morfinpumpen, som är kopplad till dig via en portacat ovanför nyckelbenet som syns alldeles för tydligt. Dina andetag som kämpar mot slemmet i halsen. Bredvid dig står ett vattenglas med suddar som jag regelbundet doppar och väter dina torra läppar med. Du har sovit i nästan två dar. Ljuset från sänglampan, täckt med en röd duk sprider rosa skuggor över ditt ansikte. Jag ligger på en madrass på golvet bredvid dig, så jag kan hålla din alltför smala hand.

Tre månader, en sommar i livet 2005, med döden som inneboende. Han flyttade inte förrän dina andetag tystnade. Tre månader från beskedet om pancreascancer, uppläggning av vårdinsatser och planer blandat med tårar och tystnad. Du fick konstigt nog aldrig någon dödsångest, bara en stor sorg att inte få se dina barnbarn växa upp. Det var som om du ville hjälpa de omkring dig mot ångesten, och glömde din egen. Det fungerar kanske så?

Den sista sommaren i vårt stora livshus, ljud av vedkapar, hammare och det ständiga krattandet i rabatterna som du fick att växa upp till ett paradis. Blommor som bekymmerslöst fortsatte att prunka som om inget hade hänt.

En sommar med alla vänner och släktingar, kaffekoppar och dry martinis, dragspel och sång. Ett otal fester du alltid fick lämna för tidigt. Men inte ville vara utan. Du tröstade barn och barnbarn med dina sånger som de tveksamt och blygt inför sjukdomen skrattade åt.

Skratt och långa samtal i sommarnatten. Vänner som gled runt oss som oroliga änglar. Du tröstade även dem med ditt stora varma hjärta.

Stunderna när natten föll på och alla välmenande vänner och vårdande personal lämnade oss själva. Du tog min hand trött, nästan lycklig och sa leende varje sådan kväll:

"De e du å ja, Alfred!" Och så var det. Det var du och jag, som kände varandras varje blick och tanke som bara två kan göra efter 30 år.

Jag förvandlades till en rastlös kontrollfreak. Staplade mediciner och blöjkartonger, höll ordning på morfinplåster, tvättade och bar vattenglas. Väntade på nattpatrullen och var med under morgonöverlämningarna. Tills jag blev ordinerad sängläge och avlastning. Men det var svårt att vila i ett hus fyllt av så många tankar, minnen och analkande demoner.

Jag lägger en minnesmosaik av en sönderslagen sommar. En sommar som förde oss närmre än någonsin. Din oroliga fråga om vattenflaskorna och halkskydden vid din säng. Frukostarna med fil, musli och betapred. Hur jag fick mata dig långsamt, när darningarna gjorde att du bara spillde. Min envisa kamp för

att du skulle få i dig alla piller och tabletter. Kände mig som en skurk varenda gång. Morfininjektionerna jag fick lov att ge dig i ett litet rör på din mage. Hur du klamrade fast vid mig och stal en lång kram varje gång jag fick hjälpa dig med blöjan. En del av vården vi kommit överens om inte skulle skötas av andra än personalen. Men så blev det inte. Till och med den delen drog oss närmre varandra. Du hade slutat röka. Men efter frukost ville du ha några bloss på en cigarrcigarett. Jag höll den och du njöt.

Sommaren gick. Vi flyttade till lägenhet och sålde huset. Du ville ha med dig nästan alla växter. Vi satt oss själva och många andra i tungt arbete. Svetten dolde tårarna ett slag.

Dagen du dog var varm och solig. Du kallade efter mig och jag tog din hand, strök ditt hår. Samtidigt andades du ut för sista gången. Jag slöt dina ögon som öppnats en sista gång. Efter ett tag hämtade jag sonen, vi stod där länge. En mor och livskamrat var borta i en sällsam lättnadssuck. Efteråt gick jag ut till din favorithibiscus, den jag trott inte klarat flytten. Nu blommade en enda blomma. Såg leende och gråtande på den lila ljuspunkten.

Jag har slutat att bry mig om dem som i oförstånd ansåg att jag glömt och lagt allt bakom mig. Jag har aldrig riktigt förstått varför de visste bättre än jag. Jag vet ju hur det är. Efter ett år fortsatte jag att leva. Jag famnar hellre livet än slåss mot döden. Och det vet du om någon. Du unnade mig liv. Det är jag säker på.

Det har gått nästan fyra år. Jag känner hur jag varit privilegerad att fått leva med dig, genom skratt, tårar, umbäranden och smekningar. Du finns här än. JAG vet det.

De e du och ja Alfred!

Och ett annat citat från Astrid Lindgren når mig.

Hon saknas mig!!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jan Linderöth med Poeter.se id #14552 innehar upphovsrätten